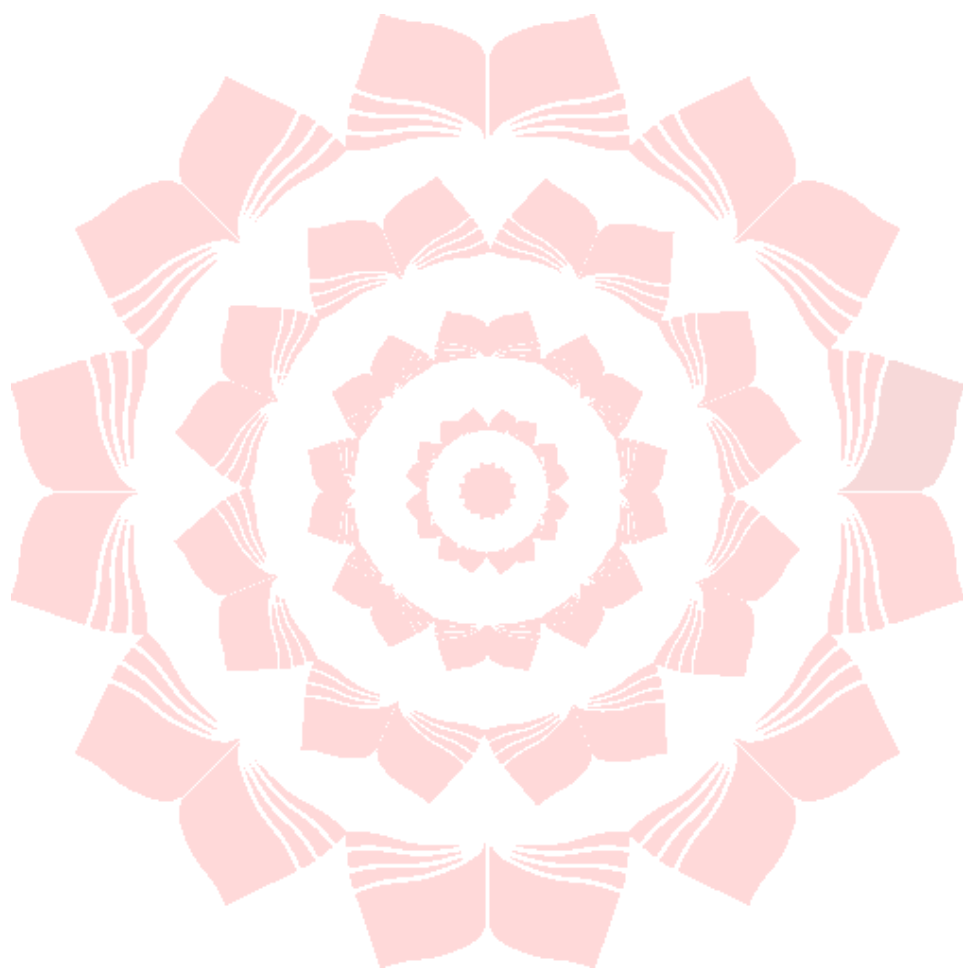

Coraline

Neil Gaiman (n. 1960, Marea Britanie) este autor de romane, povestiri SF și fantasy, romane ilustrate, benzi desenate, teatru radiofonic și film. Printre cele mai celebre lucrări ale sale se numără seria BD *The Sandman* și cărțile *Pulbere de stele* (Editura Arthur, 2012), *Zei americani* (în curs de apariție la Editura Paladin), *Coraline*, *Cartea cimitirului* și *Oceanul de la capătul aleii* (Editura Paladin, 2013). Pentru scrierile lui, Gaiman a primit numeroase premii, printre care Hugo, Nebula, Bram Stoker, Medalia Newbery și Medalia Carnegie.

Chris Riddell (n. 1962, Africa de Sud) este ilustrator, scriitor și caricaturist pe teme politice la *The Observer*. Pentru ilustrațiile sale, a primit două Medalii Kate Greenaway și trei premii Nestlé Smarties.

NEIL GAIMAN

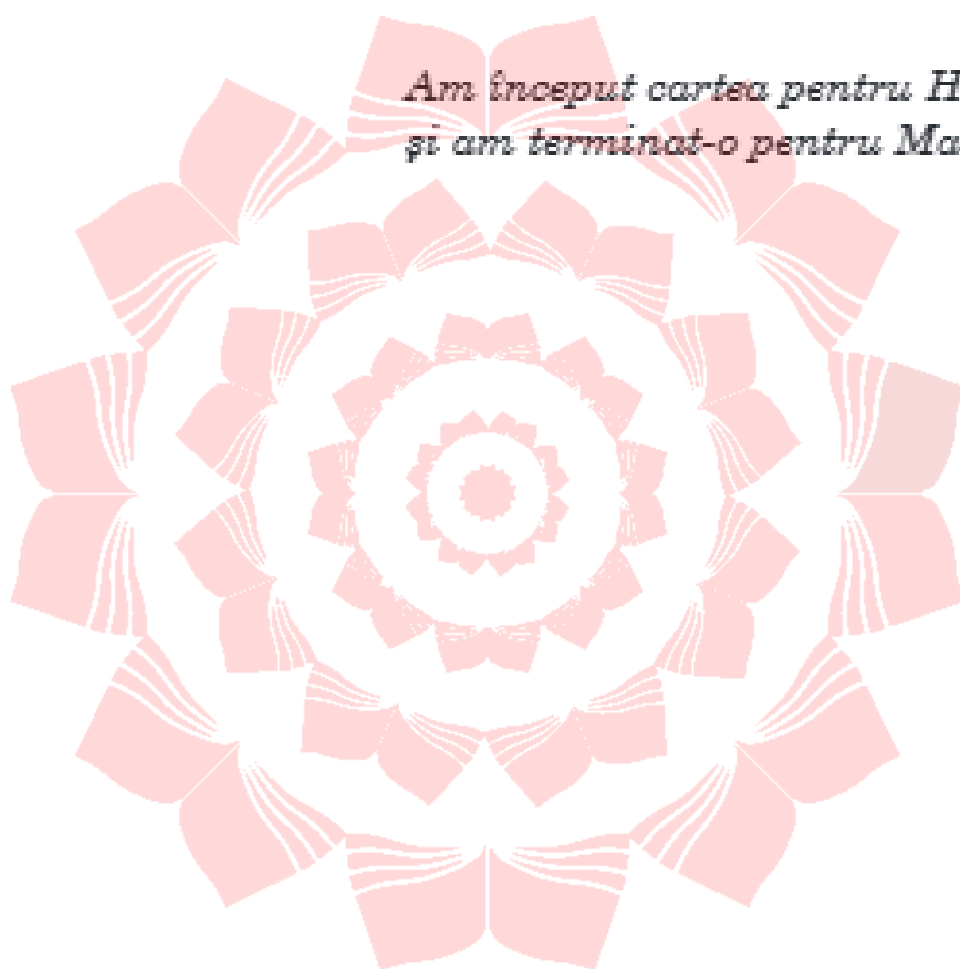
Coraline

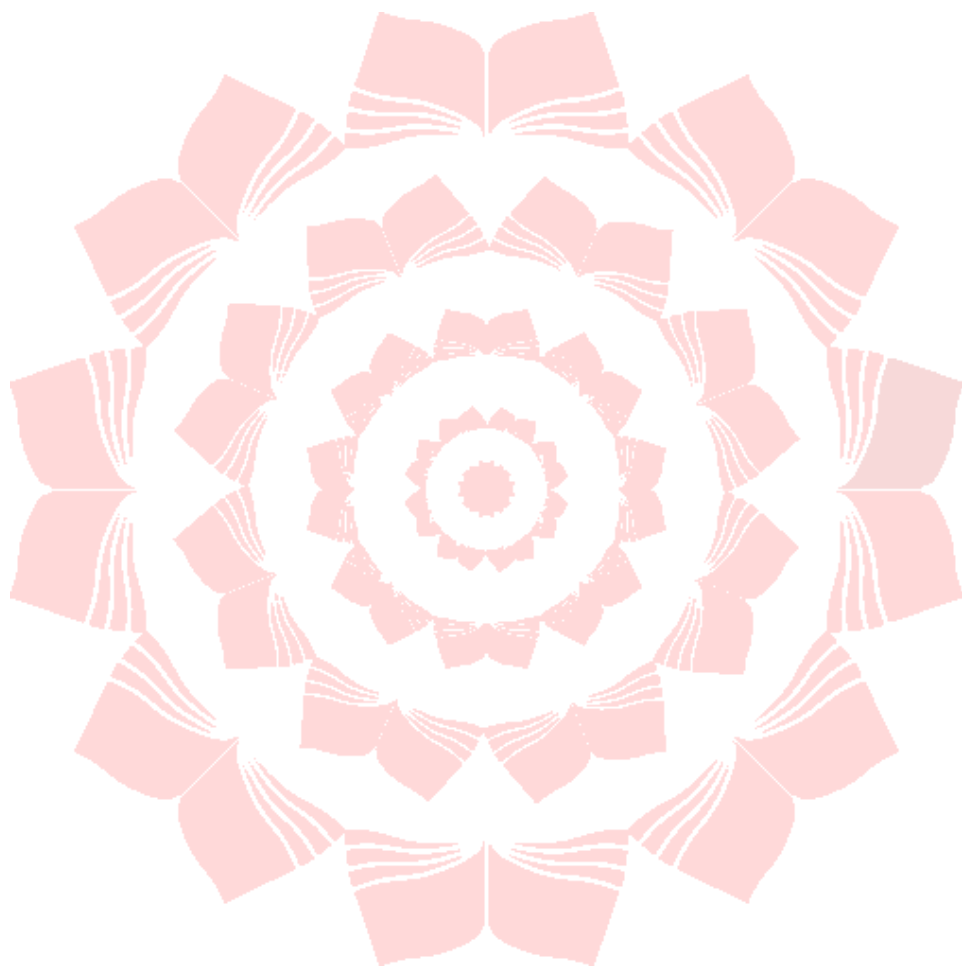
Ilustrații de Chris Riddell

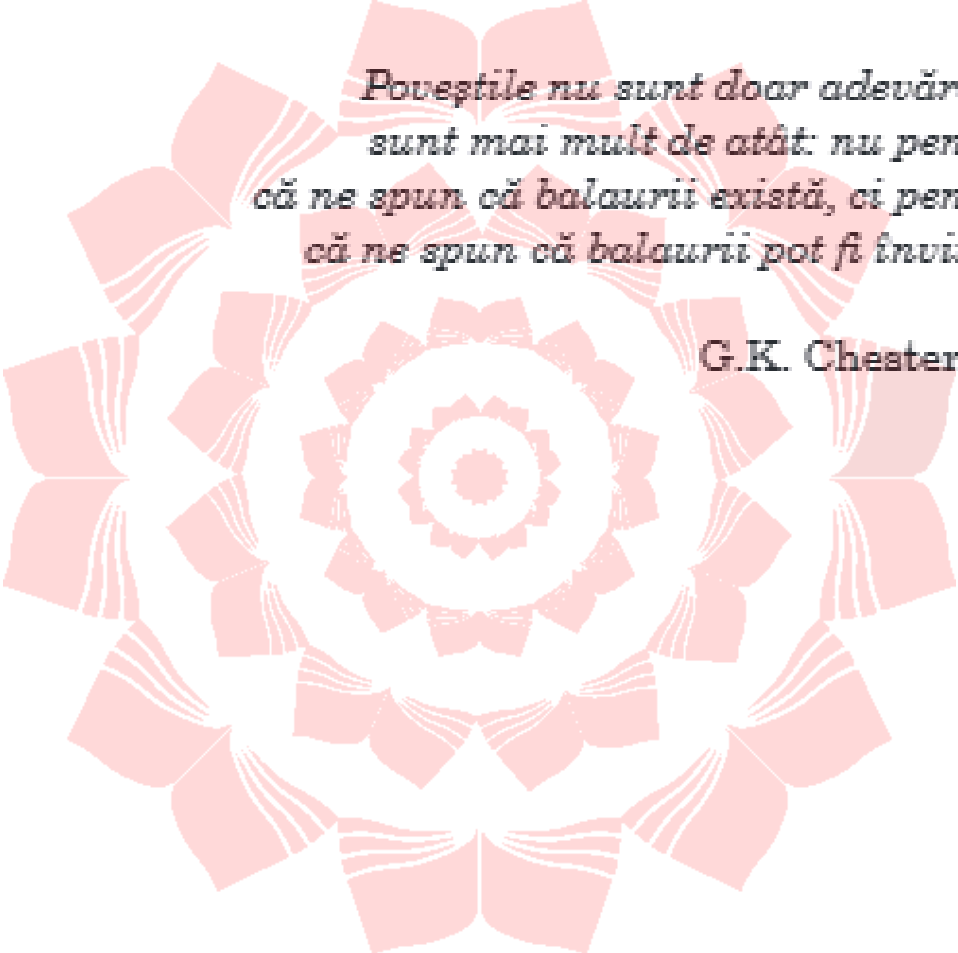
Traducere din engleză
de Florentina Hojbotă

*Am început cartea pentru Holly
și am terminat-o pentru Maddy*

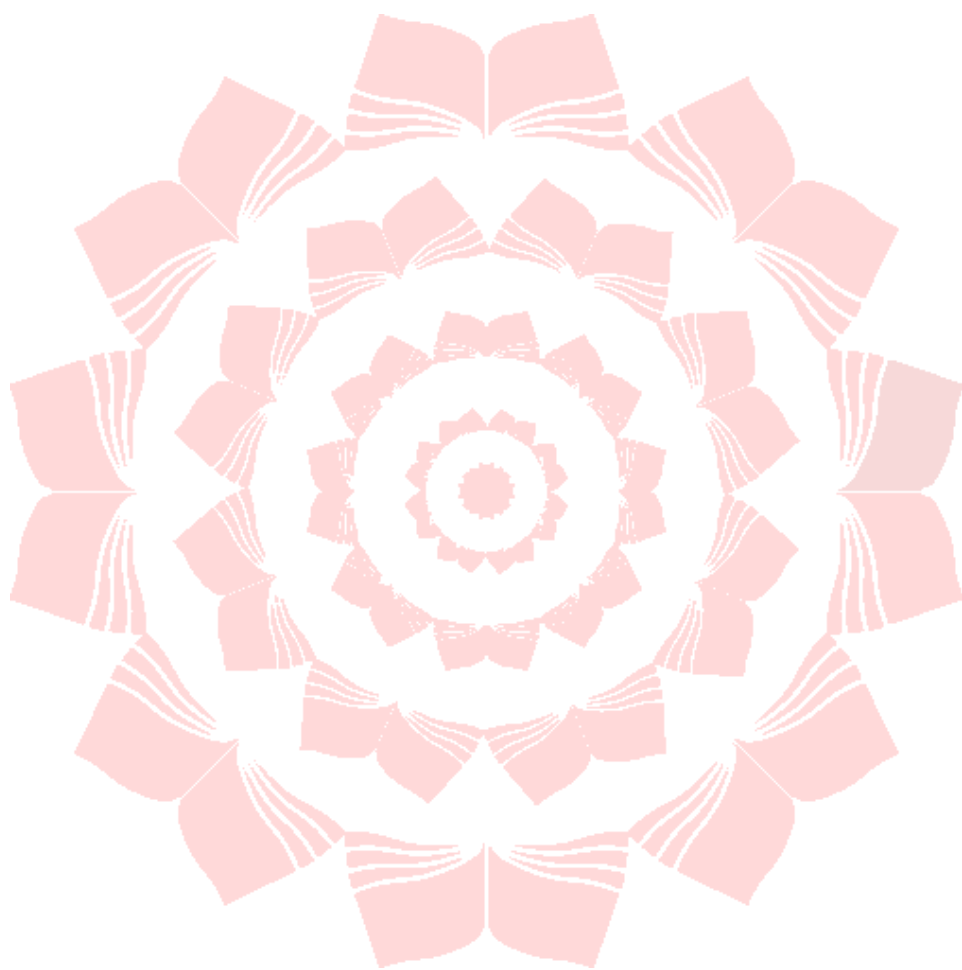

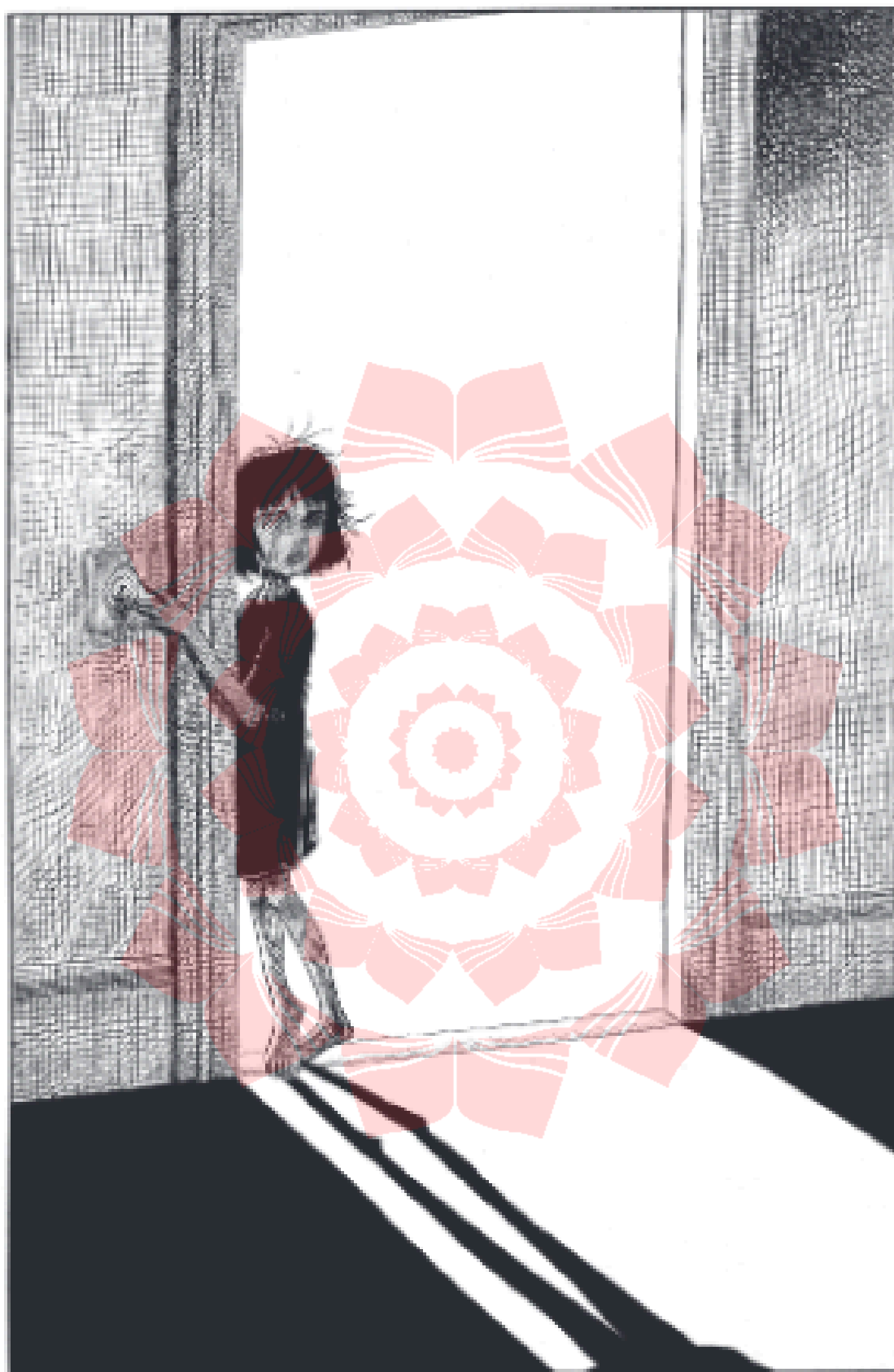

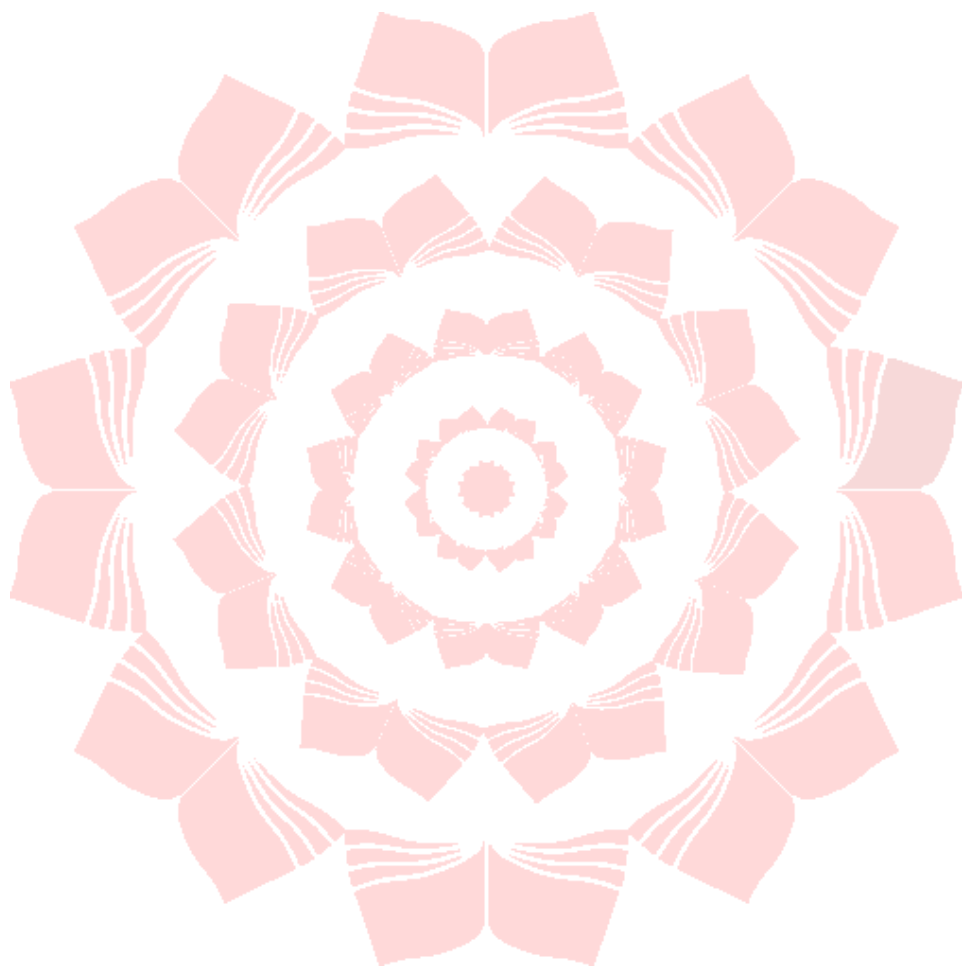
*Poveștile nu sunt doar adevărate,
sunt mai mult de atât: nu pentru
că ne spun că balaurii există, ci pentru
că ne spun că balaurii pot fi învinși.*

G.K. Chesterton

Pe covorul din sufragerie se proiecta umbra imensă
și deformată a lui Coraline, care stătea în pragul ușii...

Capitolul 1

Coraline descoperise ușa la scurt timp după ce se mutaseră în casa aceea.

Era o casă foarte veche – cu mansardă, cu pivniță și cu o grădină părăginită, în care erau copaci uriași și bătrâni.

Familia lui Coraline nu ocupa toată casa – era prea mare ca să fie doar a lor. Locuiau doar într-o parte a ei.

Stăteau și alți oameni în casa aceea veche.

Domnișoara Spink și domnișoara Forcible stăteau sub apartamentul lui Coraline, la parter. Amândouă erau bătrâne și rotofeie și aveau câțiva terieri bătrâni cu nume precum Hamish, Andrew sau Jock. Odată ca niciodată, domnișoara Spink și domnișoara Forcible fuseseră actrițe, după cum îi spusese domnișoara Spink lui Coraline când s-au întâlnit prima dată.

— Vezi tu, Caroline, îi zisese domnișoara Spink, stălcind-i numele lui Coraline, și eu, și domnișoara Forcible am fost actrițe celebre la vremea noastră. Am jucat la teatru, scumpete. Vai, nu-l lăsa pe Hamish să mănânce tartă cu fructe, o să-l doară burtica toată noaptea.

— Numele meu e Coraline. Nu Caroline. Coraline.

Deasupra apartamentului lui Coraline, la mansardă, locuia un bătrân nebun cu o mustață mare. Îi spusese lui Coraline că pregătește un spectacol de circ cu șoareci. Nu voia să lase pe nimeni să-l vadă.

— Într-o zi, micuță Caroline, când șoarecii o să fie pregătiți, întreaga lume o să vadă minunăția mea de spectacol. Mă întrebi de ce nu-l poți vedea acum. Asta m-ai întrebat?

— Nu, i-a zis Coraline, încet, vă rugam să nu-mi mai spuneți Caroline. Numele meu e Coraline.

— Nu poți vedea spectacolul, i-a zis bărbatul de la ultimul etaj, pentru că șoarecii nu sunt încă pregătiți și nu au repetat suficient. În plus, refuză să cânte cântecele pe care le-am compus pentru ei. Toate cântecele pe care le-am compus pentru șoareci sunt cu *umpa umpa*. Dar șoarecii albi efectiv nu vor să cânte decât *tin tin*. Mă gândesc să-i trec pe alte tipuri de brânză.

Coraline nici nu credea că exista cu adevărat un circ cu șoareci. Se gândea că era mai degrabă o scorneală de-a bătrânului.

A doua zi după ce s-au mutat, Coraline și-a început explorările.

A explorat grădina. Era o grădină mare: în spate de tot avea un teren vechi de tenis, dar, cum nimeni din casă nu juca tenis, gardul care împrejmuia terenul avea găuri în el, iar fileul putrezise aproape cu totul; era acolo o fostă grădină de trandafiri, cu tufe pipernicite, roase de viermi; o grădină alpină din care nu mai rămăseseră

decât pietrele; un inel al zânelor¹, din ciuperci otrăvitoare maronii și moi, care miroseau îngrozitor dacă le striveai.

Era acolo și un puț. Când se mutaseră, chiar în prima zi, domnișoara Spink și domnișoara Forcible ținuseră neapărat să-i spună lui Coraline cât de periculos era acel puț și îi recomandaseră să nu se apropie de el. Prin urmare, Coraline s-a dus să-l caute, ca să știe unde e și să-l evite.

L-a găsit în cea de-a treia zi, pe o pajiște părăginită de lângă terenul de tenis, în spatele unui pâlț de copaci – un cerc de cărămizi nu foarte înalt, aproape ascuns în iarbă. Puțul fusese acoperit cu scânduri, ca să nu cadă cineva în el. Una dintre scânduri avea o gaură mică, iar Coraline și-a petrecut o după-amiază întreagă aruncând pietricele și ghinde prin gaura aceea, așteptând și numărând, ascultând cum făceau *pleosc* când atingeau apa, jos de tot.

Coraline căuta și animale. A găsit un arici și o piele de șarpe (dar fără șarpe), o piatră care arăta exact ca o broască și o broască râioasă care arăta exact ca o piatră.

Era acolo și un pisoi negru arogant, care o privea de pe ziduri și de pe buturugi, dar dispărea de fiecare dată când voia să se joace cu el.

Așa își petrecuse primele două săptămâni – explorând grădina și împrejurimile.

¹ Când mai multe ciuperci cresc natural grupate în formă de cerc (sau de arc de cerc), ele alcătuiesc un „inel al zânelor”. (N. trad.)

Mama ei o chema în casă la cină și la prânz. Coraline trebuia să se îmbrace bine când ieșea, pentru că vara era foarte rece în acel an; dar, de ieșit, ieșea în fiecare zi și explora – până într-o zi când a plouat și Coraline a trebuit să stea în casă.

— Ce să fac? o întrebă Coraline.

— Citește o carte, îi zise mama ei. Uită-te la un film. Joacă-te cu jucăriile. Du-te și bate-le la cap pe domnișoara Spink și pe domnișoara Forcible sau pe bătrânul nebun de sua.

— Nu, zise Coraline. Nu vreau să fac nimic din toate astea. Eu vreau să explorez.

— Nu mă interesează ce faci, îi răspunse, atâta timp cât nu faci mizerie.

Coraline se duse la fereastră și privi ploaia care cădea. Nu era o ploaie dintr-aceea pe care să poți ieși din casă – era o altfel de ploaie, genul de ploaie care se năpustește din cer și face stropi mari când atinge pământul. Era o ploaie pusă pe treabă și treaba ei era să transforme grădina într-o ciorbă noroioasă și udă.

Coraline văzuse toate filmele de pe casetele video. De jucării era plictisită și citise toate cărțile.

Dădu drumul la televizor. Schimbă canal după canal, dar nu era nimic interesant: doar bărbați la costum care vorbeau despre bursă și talk-show-uri. În cele din urmă găsi ceva: ultima jumătate dintr-o emisiune de științe ale naturii despre ceva care se numea „homocromie”. Văzu cum animalele, păsările și insectele se deghizau în frunze sau crengi sau în alte animale ca să se apere de lucrurile care le-ar fi putut face rău. Îi plăcu documentarul, dar se termină prea repede și

după aceea începu o emisiune despre o fabrică de prăjituri.

Trebuia să vorbească cu tata.

Tatăl lui Coraline era acasă. Ambii ei părinți lucrau, făceau ceva legat de computere, iar asta însemna că stăteau mult timp acasă. Fiecare în biroul lui.

— Bună, Coraline, îi zise, fără să se întoarcă spre ea.

— Pff... Plouă.

— Mda, zise tatăl ei. Plouă cu găleata.

— Nu, zise Coraline. Plouă puțin. Pot să ies afară?

— Mama ce spune?

— Spune „Nu ieși afară pe vremea asta, Coraline Jones“.

— Atunci, nu.

— Dar vreau să-mi continui explorările.

— Atunci explorează apartamentul, îi sugeră tatăl ei. Uite, ia o foaie de hârtie și un pix. Numără ușile și ferestrele. Fă o listă cu tot ce e albastru. Organizează o expediție pentru descoperirea boilerului. Și lasă-mă să lucrez.

— Pot să merg în sufragerie?

Sufrageria era locul unde familia Jones ținea mobila scumpă (și deloc confortabilă) moștenită de la bunica lui Coraline. Coraline nu avea voie acolo. Nimeni nu intra acolo. Era camera bună.

— Dacă nu faci dezordine. Și dacă n-atingi nimic.

Coraline se gândi bine, pe urmă luă o foaie de hârtie și un pix și explorează apartamentul.

Descoperi boilerul (era într-un dulap din bucătărie).

Numără tot ce era albastru (153).

Numără ferestrele (21).

Numără ușile (14).

Dintre ușile pe care le descoperi, treisprezece se deschideau și se închideau. O alta – ușa mare, sculptată, din lemn maro din colțul cel mai îndepărtat al sufrageriei – era încuiată.

O întrebă pe mama ei:

— Unde dă ușa aia?

— Nicăieri, draga mea.

— Trebuie să dea undeva.

Mama ei negă dând din cap.

— Uite, îi apuse lui Coraline.

Se întinse și luă un inel cu chei de pe tocul ușii de la bucătărie. Căută cu atenție și alese cea mai veche, mai mare, mai neagră și mai ruginită cheie. Intră în sufragerie. Descuie ușa cu cheia.

Ușa se deschise larg.

Mama ei avusese dreptate. Ușa nu dădea nicăieri. În spatele ei era un zid de cărămidă.

— Când aici locuia o singură familie, începu mama să-i povestească, ușa asta dădea într-o cameră. Când casa a fost împărțită în mai multe apartamente, au zidit-o cu cărămizi. Dincolo de zid este apartamentul gol din cealaltă parte a casei, cel care e încă de vânzare.

Închise ușa și puse cheile la loc pe tocul ușii de la bucătărie.

— N-ai încuiat-o, zise Coraline.

Mama ei ridică din umeri.

— De ce s-o încui? întrebă. Nu dă nicăieri.

Coraline n-a zis nimic.

Coraline

Era aproape întuneric și ploaia nu se oprise, răpăia în ferestre și încețoșa farurile mașinilor care erau afară, pe stradă.

Tatăl lui Coraline se opri din lucru și pregăti cina.

Coraline era dezgustată.

— Tati, iar ai făcut o *rețetă*.

— Mâncare de praz și cartofi cu garnitură de tarhon și brânză Gruyère topită, recunoșcu el.

Coraline oftă. Pe urmă se duse la congelator și scoase cartofii prăjiți și minipizza pentru cuptorul cu microunde.

— Știi că nu-mi plac rețetele, îi zise, când cina ei se învârtea și se tot învârtea și numerele mici, roșii ale cuptorului cu microunde descreșteau apropiindu-se de zero.

— Dacă ai încerca, poate ți-ar plăcea, îi zise el, dar Coraline dădu din cap.

În noaptea aceea, Coraline stătea în pat, trează. Ploaia se oprise și fetița era cât pe-acți să adoarmă când se auzi un *ti-ti-ti-ti-ti-ti*. Se ridică în capul oaselor.

Se auzi un *crîiic* ...

... *craaaac*.

Coraline coborî din pat și se uită pe hol, dar nu văzu nimic straniu. Ieși pe hol. Din dormitorul părinților se auzea un sforăit ușor – asta era tatăl ei – și un mormăit somnoros din când în când – asta era mama.

Coraline se întrebă dacă nu cumva auzise sunetele acelea în via.

Ceva se mișcă.

Semăna cu o umbră, dar nu era o umbră, și alerga cu viteză pe holul întunecat, ca o bucată mică de noapte.

Speră că nu era un păianjen. Lui Coraline nu-i plăceau păianjenii.

Silueta neagră se îndrepta către sufragerie, iar Coraline o urmări puțin temătoare.

În cameră era întuneric. Singura lumină venea din direcția holului, iar pe covorul din sufragerie se proiecta umbra imensă și deformată a lui Coraline, care stătea în pragul ușii – arăta ca o femeie uriașă și slabă.

Coraline tocmai se întreba dacă ar trebui să aprindă lumina când o siluetă neagră ieși tiptil de sub canapea. Se opri, iar apoi, fără să facă nici cel mai mic zgomot, se năpuști de-a lungul covorului către cel mai îndepărtat colț al camerei.

Nu era nicio mobilă în acel colț al camerei.

Coraline aprinse lumina. În colț nu era nimic. Doar ușa veche în spatele căreia era zidul de cărămidă.

Era sigură că mama ei închisese ușa, dar acum era puțin, foarte puțin deschisă. Crăpată numai. Coraline se apropie și se uită după ușă. Nu era nimic acolo – doar un zid din cărămizi roșii.

Coraline închise ușa veche de lemn, stinse lumina și se duse înapoi în pat.

Visă siluete negre care alunecau de colo-colo, ferindu-se de lumină, până ajungeau toate laolaltă sub lună. Siluete mici, negre, cu ochi roșii și dinți galbeni ascuțiți.

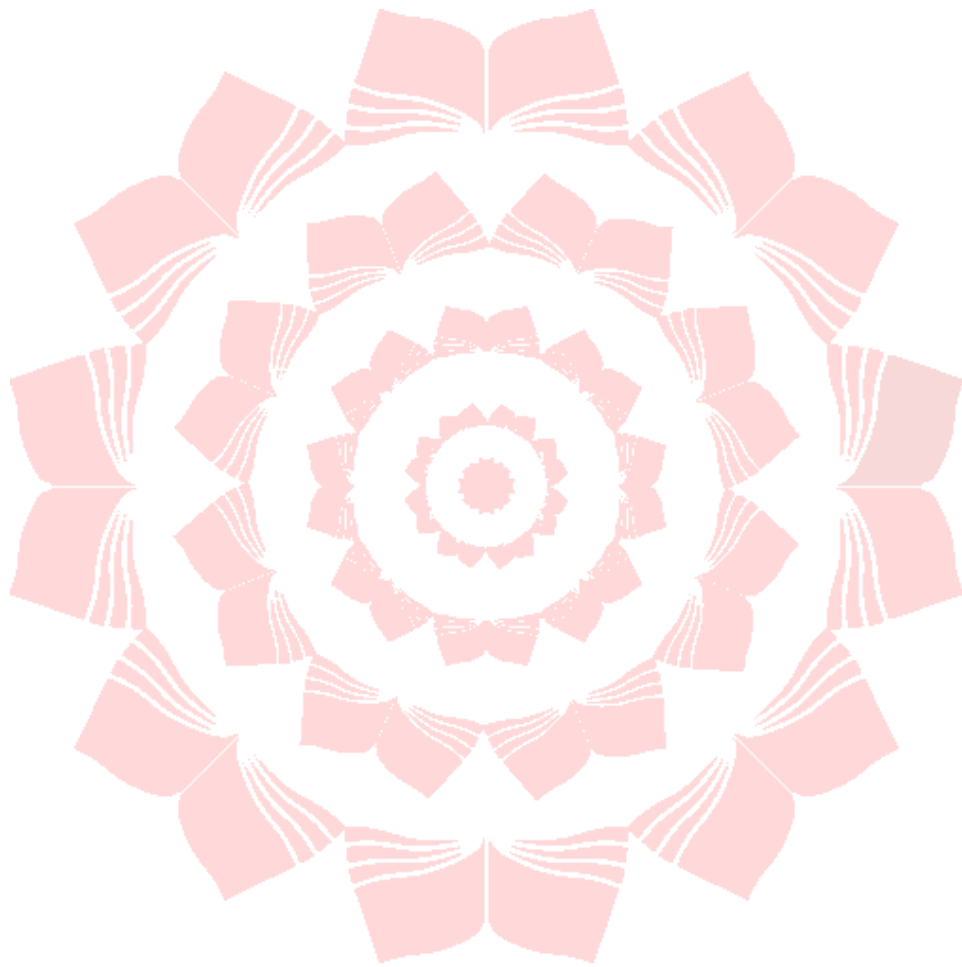
Începură să cânte:

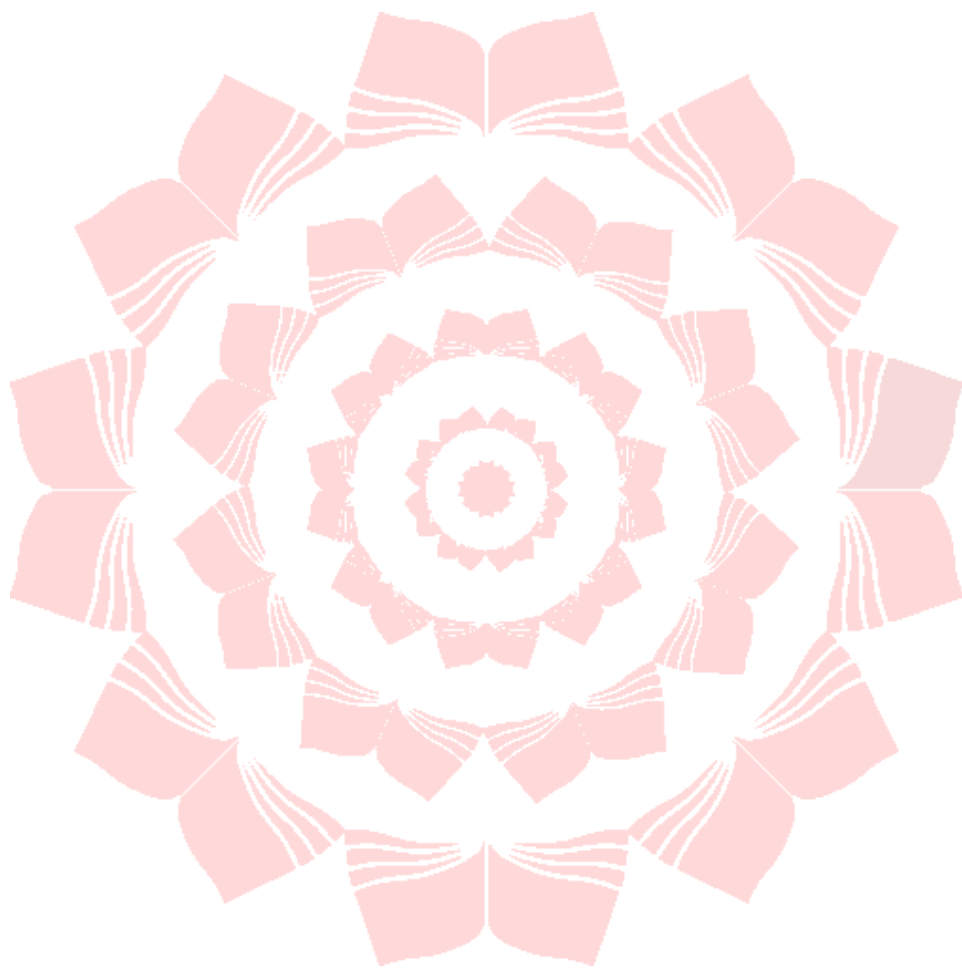
*Suntem mici, dar suntem mulți
Suntem mulți, suntem mici
Eram aici înainte să apar
Când o să dispari o să fim aici.*

Coraline

Aveau voci subțiri, șoptite și ușor stridente. Îi dădeau un sentiment neplăcut.

Pe urmă, Coraline visă câteva reclame, după care nu mai visă absolut nimic.

Îi dădu lui Coraline piatra găurită.

